

BÀI HỌC ĐẾN TỪ 2 CON GÁI SAU CÁI CHẾT CỦA CON TRAI

Ngày 25-8-1988, Jean-Louis - thanh niên Pháp 20 tuổi - tử nạn trong chuyến leo núi. Jean-Louis là anh cả. Còn lại hai em gái: Cécile 16 tuổi và Sandrine 14 tuổi.

Cái chết đột ngột của con trai đang độ tuổi xuân hào-hùng gieo vào lòng bà Marie-Claude một nỗi buồn sâu thẳm. May mắn thay, trước nỗi sầu gần như tuyệt vọng của thân mẫu, Sandrine và Cécile đã có phản ứng thật quân bình, tràn đầy hy vọng. Chính 2 cô gái giúp Mẹ tìm lại niềm vui và Đức Tin của tín hữu Công Giáo chân thật. Sau đây là chứng từ của bà Marie-Claude.

Ngày Jean-Louis tử nạn, Sandrine bị một vết thương thật sâu trong lòng. Một buổi tối - thời gian ngắn sau tai họa - Sandrine đến thổ lộ bên tai tôi:

- Con vào ngủ nơi giường của anh Jean-Louis được không Mẹ?

Tôi trả lời:

- Được, nếu điều ấy mang lại cho con chút ít niềm an ủi!

Sáng sớm hôm sau, khi thức giấc, con nhỏ bước vào nhà bếp và nở nụ cười thật tươi chào chúng tôi. Sandrine nói:

- Con chắc chắn anh Jean-Louis được hạnh phúc rồi, vì thế con cũng cảm thấy thật hạnh phúc!

Từ đó, nỗi tuyệt vọng của Sandrine chuyển thành niềm hy vọng tràn trề.

Khoảng ba tháng sau đó, Sandrine xin nhận lãnh bí tích Thêm Sức. Toàn gia đình chu đáo chuẩn bị cho cuộc lễ như từng chuẩn bị cho Jean-Louis và Cécile, anh và chị của Sandrine. Chúng tôi không có quyền để cho Sandrine phải chịu thiệt thòi. Dầu vậy, chúng tôi không khỏi cảm thấy lòng đau nhói vì sự trống vắng do cái chết của Jean-Louis để lại. Thấy tôi buồn bã, Sandrine nhẹ nhàng đến bên tôi và nói:

- Mẹ à, trong số các thiếu niên thiếu nữ sắp được Thêm Sức, chỉ mình con may mắn nhất, vì con có anh Jean-Louis cầm tay con đưa đi!

Sau Thánh Lễ, chúng tôi kéo nhau ra nghĩa trang và Sandrine đã đặt lên mộ Jean-Louis một bó hoa trắng tuyệt đẹp. Bên mộ anh, Sandrine đứng im và cầu nguyện một lúc lâu. Xong, cô bé quay lại nhìn chúng tôi với khuôn mặt rạng rỡ niềm vui.

Về phía Cécile, con nhỏ cũng có phản ứng tương tự như Sandrine em nó. Một hôm, khi đi dạo ngoài vườn, trông thấy cành hoa chuối nhô lên từ mặt đất, tôi bỗng bật khóc. Tôi nói:

- Hoa nở mà làm gì vì đâu còn Jean-Louis nữa để chiêm ngắm!

Thế là Cécile nói với tôi:

- Mẹ à, không nên nhìn sự việc dưới khía cạnh ấy! Tốt hơn nên nghĩ rằng, thiên nhiên càng đẹp thì càng giống miền hoan lạc nơi anh Jean-Louis đang vui hưởng.

Một lần khác, sau khi Jean-Louis qua đời, Cécile được mời tham dự buổi họp bạn ban đêm. Nhìn con trang điểm, duyên dáng trong chiếc áo thời trang, lòng tôi cảm thấy như bị xé nát. Tôi đau đớn tự hỏi:

- Sao Cécile được hưởng thú vui cuộc đời, còn Jean-Louis lại sớm lìa bỏ cõi đời lúc tuổi đang xuân?

Vì không tự chủ được, nên khi lái xe đưa Cécile đến nơi họp mặt,

tôi cay đắng hỏi Cécile:

- Con có nhớ đến anh con tối nay không?

Cécile trả lời:

- Có chứ sao không, thưa Má! Con luôn nhớ đến anh con, ngay cả khi con nô đùa với các bạn.

Tôi vẫn chưa buông tha con, khi buột miệng nói ra câu vẫn từng ám ảnh tôi:

- Tại sao con có quyền vui chơi, còn anh con lại không?

Giữ nguyên nét điềm tĩnh, Cécile lễ phép trả lời:

- Má à, điều chính yếu là anh con thấy con được hạnh phúc. Lúc còn nhỏ, con rất thích chơi búp bê. Nhưng giờ đây, con đâu còn chơi được nữa. Về phần anh Jean-Louis của con cũng thế. Anh con đã vượt xa những chuyện con con ấy rồi!

Câu nói và thái độ của đứa con gái chưa tròn 18 tuổi như liều thuốc thần chữa lành hẳn vết thương đau nhức vì cái chết đột ngột của đứa con trai đầu lòng. Tôi vẫn tiếp tục thương nhớ đứa con quá cố, nhưng không bắt công với hai đứa con còn sống. Nhất là, tôi chấp nhận cái chết của con trong tinh thần tuân phục thánh ý THIÊN CHÚA.

... "Đừng ngại lên tiếng khi cần thiết, vì nhờ lời nói mà người ta biết được ai khôn ngoan, do phát biểu mà biết được trình độ học vấn. Đừng nói trái sự thật và phải biết xấu hổ vì sự thiếu học của con. Đừng hổ thẹn xưng thú tội lỗi mình. Đừng ngăn chặn dòng sông đang chảy" (Sách Huấn Ca 4,23-26).

(Jean Toulat, "Ces enfants du Ciel", Fayard/1993, trang 171-173)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt